

Dan Ardain

Prieten de noapte

„E noapte” spune Dave. Îl ignor. Este în mod atât de evident adevărat încât nu merita niciun răspuns. Nu-i pasa ca nu îi răspund. Îi aud pașii împleticindu-se aproape, undeva în spatele meu, ușor spre dreapta. Îmi vir mâinile mai adânc în buzunare, cu hotărâre nestrămutată.

„Hei” face el și râde încet. Mergem mai departe. Are un chicotit subțire, de nebun. Dar nici măcar nu e nebun, nenorocitul, nu are nicio scuza. E perfect normal, sau cel puțin era până acum două ore. Tâmpitul dracului.

Mergem. Numai pașii lui se aud, neregulați, târșiiți, jalnici pe asfalt. Suna ca pașii unui om bătrân și obosit, care se oprește des să-și tragă răsuflarea. Evit să mă întorc, chiar și atunci când îl aud tușind și împiedicându-se. E întuneric, e o beznă solida în jur, pe care contururile gardurilor vii și ale copacilor se detașează cu greu, negru mai închis pe negru. Doar din loc în loc câte un felinar arunca un con de lumina anemica peste asfaltul bătut de vântul rece al nopții. Un câine începe să latre întăritat undeva, în dreapta, fără să se apropie. Am observat ca noaptea simpla mea prezenta îi scoate din minți. Nu se apropie, n-a încercat niciunul să mă muște până acum, deși m-au lătrat haite întregi. La fel ca asta. Se potolește singur, după un timp.

Dave e tot în spatele meu. Cântă încetșor un cântec pe care nu l-am mai auzit de pe vremea lu' bunicu', un cântec trist, care suna jalnic în gura unui bețiv împleticindu-se în mijlocul nopții printr-un parc pustiu și întunecat.

„Și când oi muri...

Sufletu-mi va pieri...

Oasele-mi vor fi cenușă și ochii-mi vor fi pustii...”

Trag aerul imaterial în piept fără chef. În spatele meu, cântecul se întrerupe brusc și un corp greoi cade în patru labe. Dave își vărsă matele în mijlocul aleii. Mă opresc. Încetează pentru o secundă apoi icnește din nou, lung. Merg spre marginea aleii și mă așez lent pe bordura, scoțând mâinile din buzunare. Îmi sprijin capul cu ele, privind fix drept înainte în întuneric, acolo unde probabil îmi sunt picioarele.

„Și când oi muri...” mormăie Dave, făcându-mă să mă uit către el. Dumnezeu mare, s-a întins ca o balega în propria lui borâtura.

Ghicesc prin întuneric silueta familiară prăbușită pe burtă, cu brațele îndoite sub el, cu capul ascuns între ele. Trebuie să-i fie frig, vântul e îngrozitor de rece.

„Uuuita-te... E noapte”. Ma uit. Aleea se întâlnește câțiva metri mai încolo cu alta, iar mai departe trece pe sub un pod de metal și beton, pierzându-se între coline acoperite cu iarba și flori bătute de vânt în întuneric. Frumusețile parcurilor urbane. E noapte, într-adevăr, iar eu stau aici, fără umbra în frig și negru, singura ființă conștientă în pustietatea asta. Îți da un sentiment ciudat.

„Luna nebuna...” spune Dave abia auzit, făcându-mă să tresar. Ridic ochii spre cer. E plin de nori invizibili, nu se vede nicio stea. Doar luna apare palidă și încercănata printr-o spărtură, mânjind norii din jur cu alburii. Dumnezeu, chiar e o lună nebună. Idiotul de Dave, o asemenea noapte și-a găsit să se îmbete!

„Hai ca vin” pufnește el încercând diverse variante de a se scula de jos. E greu, nu reușește de loc să-și coordoneze mișcările, aluneca pe vomitatura și cade la loc pe asfalt. Mai arunc o privire spre luna și pornesc alene spre el, fără să mă grăbesc deloc, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Ma așez pe vine la un pas de el. Gâfâie întărit, se ambalează cu fiecare încercare nereușită. Îl urmăresc fără să mă sinchisesc cum se proptește în fine pe mâini și genunchi, cu capul atârându-i. Se propulsează spre mine mărând, exact așa cum am bănuț, dar cade uraț pe solul dur, fără să mă atingă. Renunța să se mai ridice pentru o vreme și se răsucește pe o parte. Probabil că și-a făcut vreo rană scârboasă la cap, mă gândesc în timp ce mă mișc înapoi spre locul meu de pe bordura. Ma așez și scot o țigară răsucind-o în mâini, cu mintea hoinarindu-mi aiurea.

„Ah...” face el și da drumul unui pârțait sonor. Privesc în direcția lui. „Văd un tufiș căcăcios și o mogâldeată căcăcioasă lângă el”, spune, chicotind. „Ți-am spus că e noapte? E o noapte din aia fără lumina... ma holbez la tine, să știi, nu te mai mișca că pierd direcția. Crezi că mi-e frică de luna aia căcăcioasă?”

Frământ mai departe țigară, îi simț netezimea sub degete și potențiala-i căldura binecunoscută încălzindu-mi-le. Dave vorbește.

„Îmi place noaptea. Te plimbi prin parc, nu e nimeni absolut prin preajma, doar tufișuri și copaci care foșnesc de la vânt și eu sunt complet singur... Singura chestie gânditoare prin preajma, cu ochi și cu toate celelalte. Te simți ciudat, nu-i așa? Bine...” mormăie el mai

departe. „Ce te uiți la mine așa?” urla deodată. Catadicsesc să-mi întorc fata spre el. Nu cu mine vorbește, ci cu luna. Imbecilul.

Se pare că s-a saturat de rostogolit pe jos. Se scoală atent, concentrându-se, gândind profund fiecare mișcare, ca un copil de doi ani. Ma ridic de abia când îl văd în picioare și încep din nou să merg încet pe alee. Pașii lui prind din nou să tulbure ritmul vântului.

„Parcă nu aparținem aici... alei și trotuare făcute de noi dar acum nu e cazul... acum e noapte, numai copaci cu tufișuri și vânt” zice.

„Luna nebuna...” Începe să cânte. Folosește melodia de mai înainte, doar versurile sunt altele. „Nebuna...” Ma face să mă uit din nou în sus și să mă înfior. Nu-mi place să mă uit la luna asta dar mă surprind iarăși și iarăși, în răstimpuri, privind-o.

Îeșim din parc, pe faleza. Mă duc și mă sprijin de balustrada care mărginește aleea largă ce urmează docila linia țărmului și privesc valurile negre care se sparg de stânci în spuma alba. Ascult foșnetul omniprezent al valurilor, miros aerul saturat de sare și aștept. Dave este în tufiș, de data asta se ușurează, dar trebuie să vină el afara imediat. Astă seară e luna nebuna pe cer. Nu poate rata distracția. Mai bine spus, distracția nu-l ratează pe el. Ah, uite, a început. Dave o să piardă începutul dacă nu iese din tufișul ăla. O să-l usuce pe tot de atâta urina.

Iese mergând ceva mai drept. Aerul mării trebuie să-l fi înviorat. Vine și se sprijină de balustrada lângă mine și eu nu spun nimic, îl las să se distreze singur.

Holbează ochii și și-i freacă când vede dâra de foc care se prăbușește strălucitoare în mare.

„E, fir-aș al dracului” mormăie și se lasa să alunece, până ajunge să se sprijine cu spatele de balustrada. Eu mă uit la aparatul care se lovește cu un bubuit surd de suprafața apei, undeva departe în larg, iar flăcările se mai agita puțin până dispar cu totul. Ceva mai târziu n-ai mai reuși cu niciun chip să spui unde exact s-a produs prăbușirea. Dave șade acolo mai departe, cu capul căzut în piept. Să fi adormit? Așa de ușor să fie, ma mir. Ar fi prea frumos să fie adevărat. Nici nu e.

Aerul foșnește altfel când parașuta argintie coboară lent din înaltul cerului cu scaunul zdrențuit atârând sub ea, de care o mogâldeată nemișcată sta legată cu curele. Scaunul atinge cu o bufnitura pământul, undeva între tufișuri. Îl văd pe Dave cum se frământă, îl mănâncă în fund să se ducă acolo. Nu mișcă nimic în

spatele liniei dese de frunze, bietul amărât care a picat adineauri o fi inconștient dacă nu chiar mort de-a binelea. Dave face doi pași peste alee și se întoarce spre mine.

„Hai să vedem ce e”.

O, s-a trezit, nu mai e beat acum și vrea să mă știe lângă el.

„Haide, trebuie să vedem, nu? Poate trebuie să ajutam... nu?”

Vorbele i se sting fără convingere pe buze. Nu mă mișc nici cu un milimetru în timp ce Dave încearcă să-și adune nițel curaj să se ducă singur. Sta în mijlocul aleii sub luna nebuna și văd cum îi tremura picioarele mărunț. Arde de nerăbdare să se ducă dar nu îndrăznește. Se uita fix la mine, cu privirea aia de câine bătut și beat.

„Dave” spun. „Nu ești un vagabond beat, Dave, sub o lună ciudată. Las-o dracului de treabă. Hai să mergem”.

Clătină din cap și face un pas în spate. Spre tufișuri.

„Dave, nu fi idiot. E luna nebuna astă-seară, cu norocul tău de căcat e sigur c-o să dai de belea”.

Nu mă asculta. Îmi răcesc gura de pomana iar el peste două secunde o va lua cu pași șovăitori și cu expresia aia nenorocita pe fata spre marginea aleii.

„Dave, în câteva minute or să fie polițiști și mai știu eu ce pe aici. Hai să mergem”. Inutil. Se mai uita o dată la mine apoi se întoarce pe călcăie șovăitor și se pierde în întunericul des. Oftez și mă las la rândul meu să alunec pe lângă balustrada scunda până ajung să mă sprijin de ea. De ce dracu’ m-oi obosi de pomana?

Dave țâșnește înapoi pe alee cu fata strâmbată de groaza și cu ceva cenușiu atârându-i din mina stângă. Pe dreapta și-o ține ridicată în fața ochilor, scuturând-o.

„M-a mușcat! Căcăciosul dracului, m-a mușcat! Era verde și...”

Vorbele îi degenerază într-un scheunat și se duce lângă balustrada, cât mai departe de linia întunecată și acum amenințătoare a frunzișului. Se ghemuiește privind în gol și ținându-și mâna dreaptă la piept.

Mai oftez o dată înainte de a mă îndrepta spre locul din care venise Dave. Străbat primele rânduri de tufișuri fără ca frunzele să mă deranjeze în niciun fel. Mogâldeța e acolo, încă legată de scaun cu o curea. Alte două zac desfăcute pe lângă el, probabil Dave s-a gândit să-i facă un bine. Mogâldeța se mai zbate încă încetișor, spasmodic. Nu știu ce dracu’ e dar cu siguranță nu e om. Sau orice alt animal de pe

planeta asta. Botul turtit i se mai casca o dată larg ca și cum ar căuta aer și încremenește cu o dâră abundența de spuma curgându-i din el. Cam asta a fost tot. Ma întorc pe alee.

Dave e tot unde l-am lăsat, legănându-se în fața și-n spate cu mâna strânsă la piept și cu privirea în gol. Gâfâie. Ma ghemuiesc lângă el.

„Dave. Davy” încerc să-l iau cu binișorul. Renunț și îmi dau capul pe spate când mașinile poliției năvălesc de-a lungul aleii cu luminile și sirenele stinse. Sunt și niște dube albe cu ei, din ele coboară niște haidamaci în costume albe izolatoare care încep să scotocească tot locul cu amănuntul. Doi dintre ei îl înșfăcă pe Dave, el nu face nicio mișcare să se apere, și îl târăsc spre o duba. Da-o dracului, Dave, trebuia tu să te îmbeți în seara asta.

Pe mine nu mă baga nimeni în seamă, vreo doi tipi calca peste și prin mine mișcându-se grăbiți. Nu mă vad și nu mă simt, numai Dave putea să mă vadă. Și nici n-ar fi mare lucru de văzut, oricum, decât silueta ghemuita a unei puștoaice, privind spre duba care se îndepărtează cu toate luminile stinse. Fără el, întunericul crește, și noaptea uitării revine.

„Și când oi muri...

Sufletu-mi va pieri...

Oasele-mi vor fi cenușă și ochii-mi vor fi pustii...”